

Sygnatura akt **VII K 269/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wołowie w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Paprocki

Protokolant Edyta Lickiewicz

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2013 r.

sprawy

H. M., syna H. i J. z domu O., urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że

w dniu 01 marca 2011 r., w W. zawarł umowę kredytową (...) z (...) Bank SA we W. na kwotę 2195,32 złote na zakup notebooka (...), poświadczając nieprawdziwe dane dotyczące zarobków i miejsca zatrudnienia, czym działał na szkodę banku, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 27 lipca 2007 r. (sygn. akt VK 1219/06) za popełnienie czynu z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której ponad 6 miesięcy odbył w okresie od 28 grudnia 2007 r. do dnia 19 listopada 2008 r.

tj. o czyn z art. 297 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego H. M. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, eliminując z opisu czynu działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 kk i za to na podstawie art. 58 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności, okres jego zatrzymania w dniach 3 i 4 września 2013 r., przyjmując, iż okres ten jest równy czterem dniom kary ograniczenia wolności;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych i od opłaty.

Sygn. akt VII K 269/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 marca 2011 roku H. M. zawarł w sklepie (...) przy ulicy (...) w W. umowę kredytu na zakup towarów i usług numer (...) z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W..

Na podstawie umowy dokonał zakupu towaru w systemie ratalnym w postaci Notebooka (...) numer fabryczny (...) za cenę 2.190 zł.

H. M. w dniu 1 marca 2011 r. w celu zawarcia powyższej umowy kredytowej złożył oświadczenie, w którym poświadczył nieprawdziwe dane dotyczące swojego zatrudnienia i wysokości uzyskiwanych zarobków.

Oświadczył, że jest zatrudniony w firmie (...) z siedzibą przy ulicy (...), (...)-(...) T., na czas nieokreślony, od dnia 10 sierpnia 2009 r. na stanowisku budowlaniec i nie znajduje się w okresie wypowiedzenia.

Oświadczył również, że osiąga miesięczne dochody, których średnia miesięczna wysokość z trzech ostatnich miesięcy wynosi kwotę 1.700 zł netto.

(dowody:

- umowa o kredyt na zakup towarów i usług nr (...) z dnia 01.03.2011 r. k. 10,
- zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z dnia 17.10.2012 r. k. 1,
- zeznania świadka T. T. k. 6,
- wyjaśnienia oskarżonego k. 36, 70).

H. M. był uprzednio karany.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu, Wydziału V Karnego z dnia 26 lipca 2007 r., w sprawie o sygn. akt V K 1219/06 został skazany na karę jednego roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., którą to karę miał odbywać w okresie od 28 grudnia 2007 r. do dnia 19 listopada 2008 r.

Postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu V Wydziału Penitencjarnego i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych z dnia 08 września 2008 r. warunkowo zwolniono H. M. z odbycia reszty kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. akt V K 1219/06, wyznaczając trzyletni okres próby.

(dowody:

- wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu, Wydziału V Karnego z dnia 26 lipca 2007 r., w sprawie o sygn. akt V K 1219/06 k. 26,
- postanowienie o warunkowym przedterminowym zwolnieniu Sądu Okręgowego we Wrocławiu, V Wydziału Penitencjarnego i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych z dnia 08.09.2008 r., w sprawie o sygn. akt VWz 2344/08 k. 27,
- karta karna k. 24).

H. M. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień. Dodał, że do czynu został namówiony przez A. G.. Oświadczył, że żałuje tego co zrobił.

W postępowaniu przed sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień. Jednocześnie podał, że nie pamięta dokładnie, czy w chwili, gdy podpisywał umowę był zatrudniony, a także wysokości zarobków. W dalszej części wskazał, że nigdy nie pracował w firmie (...) M. A., „tak jak jest to w umowie kredytowej”. Oświadczył, że do popełnienia czynu namówiła go A. G., od której miał dostać za to pieniądze, ale ich nie otrzymał.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina, sprawstwo i okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu opisanego w części dyspozytywnej wyroku nie budziły wątpliwości Sądu.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dowodach w postaci wyjaśnień oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zeznań świadka T. T. oraz na dowodach z dokumentów, którym to dowodom dał wiarę w całości.

Dokumenty zostały sporządzone w odpowiedniej formie, przez instytucje do tego upoważnione, a nadto nie były kwestionowane przez strony.

H. M. został oskarżony o to, że w dniu 1 marca 2011 r. w W. zawarł umowę kredytową, składając oświadczenie w którym poświadczył nieprawdziwe dane co do swojego zatrudnienia oraz wysokości uzyskiwanych zarobków, to jest o czyn z art. 297 § 1 k.k.

Materiał dowodowy wykazał ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu i swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. Oskarżony poświadczył nieprawdę w złożonym oświadczeniu o zatrudnieniu i wysokości zarobków z podając okoliczności, które nie były zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Dane które poświadczył oskarżony były istotne dla udzielenia oskarżonemu kredytu – w konsekwencji przyczyniły się do podjęcia pozytywnej decyzji kredytowej przez bank.

Dowodami na sprawstwo były przede wszystkim wyjaśnienia samego oskarżonego, który przyznał się do popełnienia tego czynu. Na sprawstwo wskazywały także dowody z dokumentów, w tym umowa kredytu z dnia 1 marca 2011 r., zeznania świadka T. T., potwierdzone treścią zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z dnia 17.10.2012 r.

Oskarżony nigdy nie był zatrudniony w firmie (...)z siedzibą przy ulicy (...), (...)-(...) T., jak również nigdy nie otrzymywał od tegoż przedsiębiorcy wynagrodzenia w wysokości średniej miesięcznej z trzech ostatnich miesięcy w kwocie netto 1.700 zł, jak oświadczył przy zawieraniu umowy.

Działanie oskarżonego doprowadziło do uzyskania pozytywnej decyzji kredytowej, co wynika z zeznań świadka T. T. i zawiadomienia z dnia 17.10.2012 r.

Z treści zawiadomienia z dnia 17.10.2012 r. wynika, że okoliczności stwierdzone w niezgodnym z prawdą przedłożonym przez oskarżonego oświadczeniu należały do istotnych dla decyzji kredytowej banku, to jest decyzji czy w ogóle udzielić oskarżonemu - kredytobiorcy wsparcia finansowego lub też go udzielić, ale w innej wysokości niż to faktycznie nastąpiło na podstawie przedłożonego oświadczenia.

Na sprawstwo wskazuje również jednoznacznie umowa kredytu z dnia 1 marca 2011 r. zawierająca nieprawdziwe oświadczenie oskarżonego, pod którym oskarżony złożył własnoręczny podpis, którego prawdziwości nie zakwestionował w toku postępowania.

Do zaistnienia zarzucanego oskarżonemu przestępstwa wystarczy, że starający się o kredyt przedstawi choć jeden fałszywy lub stwierdzający nieprawdę dokument, choć jedno nierzetelne oświadczenie (poświadczające nieprawdę albo nierzetelne), które ma istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji kredytowej.

Przestępstwo określone w art. 297 § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym (bezskutkowym), co powoduje, że w przypadku stwierdzenia jego popełnienia, nie można mówić o wystąpieniu jakiegokolwiek szkody, która mogłaby zostać następnie naprawiona przez sprawcę.

Do przypisania przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. nie jest konieczne wystąpienie niekorzystnego rozporządzenia mieniem, skutku w postaci powstania rzeczywistej szkody, a także zamiar sprawcy wyrażający się w bezpośrednim celu działania skierowanym na osiągnięcie korzyści majątkowej.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd z opisu przypisanego oskarżonemu czynu z art. 297 § 1 k.k. wyeliminował działanie w warunkach powrotu do przestępstwa. Kwalifikacja czynu popełnionego w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k. byłaby możliwa, gdyby oskarżony uprzednio skazany za umyślne przestępstwo, popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary podobny czyn, spełniający warunki ustawowej definicji czynu podobnego, zawartej w art. 115 § 3 k.k.

Tymczasem zarzucany oskarżonemu czyn z art. 297 § 1 k.k. nie jest czynem podobnym, w rozumieniu powyższego przepisu, do przestępstwa za które był on uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu, Wydziału V Karnego z dnia 26 lipca 2007 r., w sprawie o sygn. akt V K 1219/06 – to jest do czynu z art. 279 § 1 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę, sąd wziął pod uwagę dyrektywy zawarte w art. 53 § 1 k.k. i art. 58 § 3 k.k. Czyn oskarżonego zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Wymierzając oskarżonemu H. M. karę sąd miał na uwadze stopień winy, społeczną szkodliwość czynu, postawę oskarżonego, a w szczególności cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Sąd kierował się zasadą prymatu kar wolnościowych i indywidualizacją kary.

Tym samym Sąd uznał, że najbardziej właściwe i wystarczające (art. 58 § 3 kk) będzie wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 - stu godzin w stosunku miesięcznym.

Przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. skierowane jest przeciwko wiarygodności dokumentów i bezpieczeństwa obrotu bankowego. Biorąc pod uwagę niewielki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, ujemne jego następstwa (skazanie nie wyłącza bowiem obowiązku spłaty zaciągniętego przez oskarżonego zobowiązania), a także brak efektywności stosowanych dotychczas wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności, najbardziej słusznym zdaniem Sądu będzie poddanie oskarżonego obowiązkowi bezpłatnej pracy społecznie użytecznej. Obowiązek nieodpłatnego świadczenia pracy może wpłynąć wychowawczo i resocjalizacyjnie na oskarżonego i to przede wszystkim miał na celu Sąd, dokonując wyboru tejże kary i decydując o jej wymiarze.

Obowiązek świadczenia nieodpłatnej pracy, i nadzór nad jej wykonywaniem, jest wystarczającą dolegliwością dla oskarżonego, zwłaszcza, że oskarżony nie podejmuje stałej pracy. Tym bardziej kara ograniczenia wolności może skłonić go do zmiany trybu życia.

Wymierzając karę, Sąd miał także na uwadze fakt, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził skruchę.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności okres zatrzymania w dniach 3 i 4 września 2013 r., przyjmując, że okres ten równy jest czterem dniom kary ograniczenia wolności.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych i od opłaty, bowiem oskarżony utrzymuje się z prac dorywczych i osiąga niskie dochody.